

Posudek na bakalářskou práci Ludmily Miškaňové *Současné trojdimenzionální umění v Ulaanbaataru v širších souvislostech umělecké scény*. Univerzita Karlova 2014, 70 str.

Předkládaná bakalářská práce se zabývá moderním trojdimenzionálním uměním v hlavním městě Mongolska. Ulánbátar je prostorem, který se diametrálně odlišuje od ostatních částí Mongolska, městem, na jehož vzniku a rozvoji v minulém i současném století se zásadním způsobem podílejí cizinci, a na rozdíl od konzervativního prostředí většiny Mongolska Ulánbátar vždy snadno přijímal a absorboval nové vlivy a impulsy ze zahraničí. Bakalářská práce Ludmily Miškaňové se věnuje nejen tradičnímu sochařství, ale především – a v tom je skutečně originální a inovativní – novým směrům v umění, které v posledních letech do Ulánbátaru pronikají a získávají popularitu mezi mladými umělci, jako jsou například instalace.

Práce je velice přehledně členěna do tří oddílů, úvodu a závěru. Druhá kapitola popisuje vývoj kočovnického trojdimenzionálního umění od jeho nejstarších dokladů – zvěrného stylu z doby bronzové - do současnosti a všímá si odrazů dávných uměleckých stylů v moderním mongolském umění. Tato kapitola poskytuje jedinečný vhled do zdrojů inspirace současných mongolských umělců, kteří různými způsoby kombinují moderní techniky a styly s tisíce let starým základem víry a umění stepních nomádů. Stěžejní je v práci třetí kapitola, kterou autorka dělí do tří částí – Tradiční socha, Instalace a Dekorativní umění. V první části si Ludmila všímá mimořádných sochařských osobností poslední doby. Popis díla francouzského sochaře, který dlouhodobě působí v Ulánbátaru a tvoří díla inspirovaná tradičním mongolským myšlením, podtrhuje a dotváří kosmopolitní obraz mongolské metropole. Druhá část se věnuje metodě instalací, která do Mongolska proniká teprve v posledních letech současně s novou, společensky a politicky angažovanou kulturou, pro Mongolsko dříve zcela netypickou. V části, věnované dekorativnímu umění, si autorka správně všímá tradičního významu dekorativního umění pro kočovníky, pro něž byla vždy prioritou a životní nutností mobilita, což znemožňovalo vytvářet umělecká díla per se a naopak umělecké mistrovství se projevovalo v dekoraci užitných předmětů. Z této tradice vychází i dnešní postoj mongolských umělců k dekorativnímu umění. Tato část obsahuje i zajímavý popis vzhledu Ulánbátaru s charakteristikou veřejných soch a jiných uměleckých úprav veřejného prostoru, graffiti, stencilu, *wheatpasting* a dalších směrů „street art“.

Autorka ve své bakalářské práci prokázala jak vynikající orientaci v mongolské tradiční kultuře, tak značnou uměnovědnou erudici. Příprava k práci, která zahrnovala náročný terénní výzkum v Mongolsku, rozhovory s mongolskými umělci a průběžné sledování mongolského tisku a dalších médií, si vyžádala mimořádně dobrou znalost mongolského jazyka. Výsledkem je unikátní práce na zcela nezpracované téma, která je nepochybným přínosem pro naši i světovou mongolistiku. Práce je formálně velmi precizní a drobné nesrovnalosti ve formě citací nelze považovat za závažný nedostatek.

Bakalářskou práci Ludmily Miškaňové doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit známkou „výborně“.

PhDr. Alena Oberfalzerová, PhD.
Vedoucí práce

